Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora zasadajúca v päťčlennom zložení)

z 8. júla 2026*

„Žaloba o neplatnosť – Digitálne služby – Nariadenie (EÚ) 2022/1925 – Označenie strážcu prístupu – Začatie prieskumu trhu – Ukončenie prieskumu trhu – Interoperabilita – Základná platformová služba – Online sprostredkovateľská služba – Obchod so softvérovými aplikáciami – Interpersonálna komunikačná služba nezávislá od číslovania – Námietka nezákonnosti – Akt, ktorý nie je možné napadnúť žalobou“

Vo veciach T-1079/23, T-1080/23 a T-214/24,

Apple Inc., so sídlom v Cupertine (Kalifornia, Spojené štáty), v zastúpení: D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler a T. van Helfteren, advokáti,

žalobkyňa vo veciach T-1079/23 a T-1080/23,

Apple Inc., so sídlom v Cupertine,

Apple Distribution International Ltd, so sídlom v Corku (Írsko), v zastúpení: D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler, T. van Helfteren a M. Lawton, advokáti,

žalobkyne vo veci T-214/24,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: vo veci T-1079/23 P.-J. Loewenthal, L. Malferrari a I. Rogalski, splnomocnení zástupcovia, vo veci T-1080/23 P.-J. Loewenthal, L. Malferrari, I. Rogalski a E. Rousseva, splnomocnení zástupcovia, a vo veci T-214/24 G. Conte, P.-J. Loewenthal a I. Rogalski, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Francúzska republika, v zastúpení: T. Lechevallier, splnomocnený zástupca,

Európsky parlament, v zastúpení: M. Menegatti, L. Stefani a L. Taïeb, splnomocnení zástupcovia,

Rada Európskej únie, v zastúpení: A.-L. Meyer a N. Rouam, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: angličtina.

Free Software Foundation Europe eV, so sídlom v Hamburgu (Nemecko), v zastúpení: M. Husovec, advokát,

Coalition for App Fairness, so sídlom vo Washingtone, DC (Spojené štáty), v zastúpení: D. Geradin a K. Bania, advokáti,

vedľajší účastníci konania vo veci T-1080/23,

a

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: J. Möller a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,

vedľajšia účastníčka konania vo veci T-214/24,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora zasadajúca v päťčlennom zložení),

v zložení: predseda M. van der Woude, sudcovia G. De Baere, K. Kecsmár (spravodajca), S. Kingston a D. Petrlík,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä na:

– námietky neprípustnosti, ktoré vzniesla Komisia samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 30. januára 2024 vo veci T-1079/23 a 19. augusta 2024 vo veci T-214/24,

– rozhodnutia z 11. marca a 2. októbra 2024 spojiť konanie o námietkach neprípustnosti s konaním vo veci samej,

– písomné otázky Všeobecného súdu účastníkom konania vo veci T-1080/23 a ich odpovede na tieto otázky doručené do kancelárie Všeobecného súdu 28. a 30. júla, ako aj 11. a 22. augusta 2025,

po pojednávaní z 21. októbra 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Žalobkyňa vo veci T-1079/23, spoločnosť Apple Inc., svojimi žalobami založenými na článku 263 ZFEÚ navrhuje zrušiť rozhodnutie Komisie C(2023) 6077 final z 5. septembra 2023 o začatí prieskumu trhu týkajúceho sa služby iMessage od spoločnosti Apple podľa článku 16 ods. 1 a článku 17 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/1925 zo 14. septembra 2022 o súťažeschopných a spravodlivých trhoch digitálneho sektora a o zmene smerníc (EÚ) 2019/1937 a (EÚ) 2020/1828 (akt o digitálnych trhoch) (Ú. v. EÚ L 265, 2022, s. 1, ďalej len „DMA“) (ďalej len „rozhodnutie o začatí prieskumu trhu“), žalobkyňa vo veci T-1080/23, Apple Inc., navrhuje čiastočne zrušiť rozhodnutie Komisie C(2023) 6100 final z 5. septembra 2023, ktorým sa Apple označuje za strážcu prístupu podľa článku 3 DMA (ďalej len „rozhodnutie o označení“), a žalobkyne vo veci T-214/24, spoločnosti Apple Inc. a Apple

Distribution International Ltd (ďalej spoločne alebo samostatne len „Apple“), navrhujú zrušiť vykonávacie rozhodnutie Komisie C(2024) 785 final z 12. februára 2024, ktorým sa ukončuje prieskum trhu, ktorý sa začal na základe rozhodnutia o začatí prieskumu trhu podľa článku 17 DMA (ďalej len „rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Dňa 3. júla 2023 Apple v súlade s článkom 3 ods. 3 prvým pododsekom DMA oznámila Európskej komisii, že prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 uvedeného aktu dosahuje v prípade týchto služieb:

– online sprostredkovateľská služba iOS App Store,

– operačný systém iOS,

– internetový prehliadač Safari a

– služba odosielania okamžitých správ iMessage.

3 Pokiaľ ide o službu iMessage, Apple tvrdila, že na jednej strane ju nemožno kvalifikovať ako interpersonálnu komunikačnú službu nezávislú od číslovania (number-independent interpersonal service, ďalej len „NIICS“), a preto nepredstavuje základnú platformovú službu (ďalej len „ZPS“) v zmysle DMA. Na druhej strane, ak by Komisia usúdila, že iMessage predstavuje NIICS, Apple predložila so svojím oznámením v súlade s článkom 3 ods. 5 DMA tvrdenia s cieľom preukázať, že výnimočne – hoci dosahuje prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 uvedeného aktu – z dôvodu okolností, za ktorých uvedená služba fungovala, nespĺňala pre túto službu požiadavky vymenované v článku 3 ods. 1 tohto aktu.

4 Dňa 5. septembra 2023 Komisia prijala podľa článku 16 ods. 1 a článku 17 ods. 3 DMA rozhodnutie o začatí prieskumu trhu. Cieľom uvedeného prieskumu bolo preskúmať tvrdenia spoločnosti Apple spochybňujúce predpoklady stanovené v článku 3 ods. 2 uvedeného aktu týkajúce sa služby iMessage, ktorú Komisia kvalifikovala ako NIICS.

5 V ten istý deň Komisia prijala aj rozhodnutie o označení, ktorým podľa článku 3 DMA označila Apple za strážcu prístupu pre tri ZPS, a to online sprostredkovateľskú službu App Store, operačný systém mobilných telefónov iPhone iOS a internetový prehliadač Safari.

6 Rozhodnutie o označení bolo spoločnosti Apple oznámené 6. septembra 2023. Príslušné povinnosti vyplývajúce z DMA sa preto začali uplatňovať na túto spoločnosť od 7. marca 2024 v súlade s článkom 3 ods. 10 DMA.

7 Dňa 12. februára 2024 Komisia prijala podľa článku 17 DMA rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu. Hoci Komisia týmto rozhodnutím konštatovala, že Apple nemala byť kvalifikovaná ako strážca prístupu v prípade služby iMessage, napriek tomu trvala na tom, že túto službu treba kvalifikovať ako NIICS.

Návrhy účastníkov konania

Vec T-1079/23

8 Apple navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil rozhodnutie o začatí prieskumu trhu,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

9 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako neprípustnú alebo v každom prípade ako nedôvodnú a

– uložil spoločnosti Apple povinnosť nahradiť trovy konania.

Vec T-1080/23

10 Apple navrhuje, aby Všeobecný súd:

– v celom rozsahu alebo čiastočne zrušil článok 2 písm. b) rozhodnutia o označení, ktorým bol jej operačný systém iOS kvalifikovaný ako dôležitá brána prístupu komerčných používateľov ku koncovým používateľom, a to v rozsahu, v akom jej ukladá povinnosti týkajúce sa interoperability, ktoré sú stanovené v článku 6 ods. 7 DMA,

– v celom rozsahu alebo čiastočne zrušil článok 2 písm. a) rozhodnutia o označení, ktorým bola jej online sprostredkovateľská služba App Store kvalifikovaná ako dôležitá brána prístupu komerčných používateľov ku koncovým používateľom,

– zrušil rozhodnutie o označení v rozsahu, v akom sa v ňom konštatuje, že iMessage predstavuje NIICS,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

11 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil spoločnosti Apple povinnosť nahradiť trovy konania.

12 Európsky parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol námietku nezákonnosti vznesenú podľa článku 277 ZFEÚ,

– uložil spoločnosti Apple povinnosť nahradiť trovy konania.

13 Rada Európskej únie navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol námietku nezákonnosti vznesenú podľa článku 277 ZFEÚ.

14 Francúzska republika a združenie Free Software Foundation Europe eV navrhujú, aby Všeobecný súd zamietol žalobu.

15 Organizácia Coalition for App Fairness navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil spoločnosti Apple povinnosť nahradiť trovy konania.

Vec T-214/24

16 Apple navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu v rozsahu, v akom sa zakladá na nesprávnom zistení, že iMessage predstavuje NIICS,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

17 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako neprípustnú alebo v každom prípade ako nedôvodnú a

– uložil spoločnosti Apple povinnosť nahradiť trovy konania.

18 Spolková republika Nemecko navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil spoločnosti Apple povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

19 Po vypočutí účastníkov konania Všeobecný súd podľa článku 68 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku rozhodol o spojení týchto vecí na účely konečného rozhodnutia.

20 Vo veci T-1079/23 Apple na podporu svojej žaloby uvádza jediný žalobný dôvod založený na tom, že Komisia nesprávne vyložila a uplatnila DMA a smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1972 z 11. decembra 2018, ktorou sa stanovuje európsky kódex elektronických komunikácií (Ú. v. EÚ L 321, 2018, s. 36, ďalej len „EECC“), ako aj na tom, že sa opierala o nesprávne skutkové okolnosti, keď dospela k záveru, že iMessage predstavuje NIICS.

21 Vo veci T-1080/23 Apple na podporu svojej žaloby uvádza tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na nezákonnosti článku 6 ods. 7 DMA vzhľadom na Chartu základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), a teda na nezákonnosti článku 2 písm. b) rozhodnutia o označení v rozsahu, v akom toto posledné uvedené ustanovenie ukladá spoločnosti Apple povinnosti stanovené v článku 6 ods. 7 DMA. Druhý žalobný dôvod je založený na nesprávnom výklade a uplatnení DMA a na skutkových omyloch, ktorých sa dopustila Komisia, keďže v rozhodnutí o označení dospela k záveru, že päť obchodov so softvérovými aplikáciami App Store predstavuje

jedinú ZPS. Tretí žalobný dôvod je založený na nesprávnom výklade a uplatnení DMA a EECC, ako aj na skutkových omyloch, ktorých sa dopustila Komisia, keďže v rozhodnutí o označení dospela k záveru, že iMessage predstavuje NIICS.

22 Vo veci T-214/24 Apple na podporu svojej žaloby uvádza jediný žalobný dôvod založený na tom, že Komisia nesprávne vyložila a uplatnila DMA a EECC, ako aj na tom, že vychádzala z nesprávnych skutkových okolností, keď dospela k záveru, že iMessage predstavuje NIICS.

23 V prvom rade treba preskúmať žalobu podanú vo veci T-1080/23 a v druhom rade žaloby podané vo veciach T-1079/23 a T-214/24.

O žalobe podanej vo veci T-1080/23

O prvom žalobnom dôvode uvedenom vo veci T-1080/23

24 Apple v prvom žalobnom dôvode, ktorý uvádza vo veci T-1080/23, tvrdí, že rozhodnutie o označení jej ukladá povinnosti stanovené v článku 6 ods. 7 DMA, keďže uvedené rozhodnutie ju označuje za strážcu prístupu, pokiaľ ide o iOS, operačný systém mobilných telefónov iPhone. Uvedené ustanovenie pritom nezaručuje ani primerané uplatnenie všeobecnej zásady proporcionality stanovenej v článku 52 ods. 1 Charty, ani rešpektovanie určitých základných práv, medzi ktorými je v prvom rade právo vlastniť majetok. V dôsledku toho treba toto ustanovenie vyhlásiť za neuplatniteľné v súlade s článkom 277 ZFEÚ. Článok 2 písm. b) rozhodnutia o označení by mal byť preto zrušený prinajmenšom v rozsahu, v akom tento článok ukladá spoločnosti Apple povinnosti stanovené v článku 6 ods. 7 DMA.

25 Pokiaľ ide o prípustnosť prvého žalobného dôvodu, Apple tvrdí, že v rozpore s článkom 47 Charty by bola zbavená účinnej súdnej ochrany, pokiaľ by nebola oprávnená napadnúť zákonnosť článku 6 ods. 7 DMA, hoci rozhodnutie o označení na ňu toto ustanovenie uplatňuje. Tvrdí, že by nemala byť povinná čakať na konštatovanie porušenia povinnosti vyplývajúcej z tohto ustanovenia, aby mohla napadnúť jeho zákonnosť na súde Európskej únie. Navyše článok 277 ZFEÚ by sa mal vykladať dostatočne široko, aby sa zabezpečilo účinné preskúmanie zákonnosti aktov inštitúcií Únie všeobecnej povahy v prospech osôb, ktoré nie sú oprávnené podať žalobu o neplatnosť proti takýmto aktom. Okrem toho pravidlá takého jednotného režimu, akým je režim DMA, nemožno umelo oddeliť na účely preskúmania námietky nezákonnosti. Článok 6 ods. 7 DMA má priamy právny vzťah s rozhodnutím o označení, keďže toto rozhodnutie má za následok uplatniteľnosť povinností, ktoré sú v tomto ustanovení stanovené.

26 Komisia tvrdí, že prvý žalobný dôvod vo veci T-1080/23 je neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

27 Parlament, Rada a Francúzska republika tiež tvrdia, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť ako neprípustný.

28 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 277 ZFEÚ sa každý účastník konania môže v konaní, ktorého predmetom je všeobecne záväzný právny akt prijatý inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou Únie, dovolávať pred Súdnym dvorom Európskej únie neuplatniteľnosti tohto aktu z dôvodov ustanovených v článku 263 druhom odseku ZFEÚ.

29 Článok 277 ZFEÚ je vyjadrením všeobecnej zásady, ktorá každému účastníkovi konania zaručuje právo incidenčne napadnúť platnosť všeobecne záväzných aktov, ktoré tvoria základ takéhoto rozhodnutia, s cieľom dosiahnuť zrušenie rozhodnutia, ktoré mu je určené (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 67 a citovanú judikatúru).

30 Keďže cieľom článku 277 ZFEÚ nie je umožniť účastníkovi konania napadnúť uplatniteľnosť akéhokoľvek všeobecne záväzného aktu v rámci akejkoľvek žaloby, akt, ktorého nezákonnosť sa namieta, musí byť priamo alebo nepriamo uplatniteľný na vec, ktorá je predmetom žaloby (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 68 a citovanú judikatúru).

31 Súdny dvor tak v prípade žalôb o neplatnosť podaných proti individuálnym rozhodnutiam pripustil, že predmetom námietky nezákonnosti môžu byť ustanovenia všeobecne záväzného aktu, ktoré tvoria základ uvedených rozhodnutí alebo ktoré majú priamu právnu súvislosť s takýmito rozhodnutiami (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 69 a citovanú judikatúru).

32 Priama právna súvislosť môže vyplývať najmä zo skutočnosti, že ustanovenie, na ktorého nezákonnosť sa poukazuje prostredníctvom námietky, je súčasťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a to aj vtedy, ak nie je uvedené vo formálnom odôvodnení tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. marca 2023, Komisia/Calhau Correia de Paiva, C-511/21 P, EU:C:2023:208, bod 52).

33 Naproti tomu Súdny dvor rozhodol, že námietka nezákonnosti smerujúca proti všeobecne záväznému aktu, ktorého vykonávacie rozhodnutie napadnuté v konaní pred týmto súdom nepredstavuje vykonávacie opatrenie, je neprípustná (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 70 a citovanú judikatúru).

34 V prejednávanej veci je v prvom rade nesporné, že rozhodnutie o označení je založené na článku 3 DMA a že článok 6 ods. 7 uvedeného aktu, ktorého nezákonnosť namieta Apple, nepredstavuje jeho právny základ.

35 V tejto súvislosti treba spresniť, že tak z názvu rozhodnutia o označení, ako aj z jeho druhej citácie vyplýva, že právnym základom uvedeného rozhodnutia je článok 3 DMA. Okrem toho v článkoch 1 a 2 tohto rozhodnutia sa v podstate stanovuje, že Apple je označená za strážcu prístupu podľa článku 3 DMA a že ZPS vymenované v tomto rozhodnutí, vrátane operačného systému iOS, sú identifikované ako dôležitá brána prístupu komerčných používateľov ku koncovým používateľom v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) DMA.

36 V druhom rade, pokiaľ ide o otázku, či vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 31 vyššie má článok 6 ods. 7 DMA priamu právnu súvislosť s rozhodnutím o označení, treba uviesť, že toto ustanovenie nie je súčasťou odôvodnenia uvedeného rozhodnutia.

37 Na jednej strane článok 6 ods. 7 DMA nie je formálne uvedený v odôvodnení rozhodnutia o označení.

38 Na druhej strane ani z odôvodnenia rozhodnutia o označení, najmä z odôvodnení 72 až 100 venovaných operačnému systému iOS, nevyplýva, že by cieľom uvedeného rozhodnutia bolo vykonať povinnosti vyplývajúce z článku 6 ods. 7 DMA, pokiaľ ide najmä o túto ZPS.

39 V treťom rade okolnosť, že po prijatí rozhodnutia o označení bola Apple povinná splniť povinnosti stanovené v článku 6 ods. 7 DMA, nevyplýva zo samotného uvedeného rozhodnutia, ale z článku 3 ods. 10 DMA v spojení s článkom 6 ods. 1 uvedeného aktu. Toto posledné uvedené ustanovenie totiž stanovuje, že strážca prístupu musí splniť všetky povinnosti stanovené v uvedenom článku v súvislosti s každou z jeho ZPS uvedených v rozhodnutí o označení podľa článku 3 ods. 9 DMA.

40 Je pravda, že rozhodnutie o označení je podmienkou uplatnenia povinností vyplývajúcich z článku 6 ods. 7 DMA, keďže v prejednávanej veci, ak by Apple nebola označená za strážcu prístupu, nemusela by si splniť povinnosti vyplývajúce z tohto ustanovenia.

41 Okolnosť, že rozhodnutie o označení spôsobuje uplatniteľnosť povinností stanovených v DMA, najmä tým, že začína plynúť šesťmesačná lehota stanovená v článku 3 ods. 10 DMA, v rámci ktorej musí strážca prístupu prijať opatrenia potrebné na splnenie povinností stanovených v článkoch 5, 6 a 7 DMA, však nemá za následok, že uvedené rozhodnutie predstavuje opatrenie na vykonanie uvedených ustanovení v zmysle judikatúry citovanej v bode 33 vyššie. Článok 6 ods. 7 DMA totiž neupravuje podmienky označenia podniku za strážcu prístupu, čoho posúdenie je hlavným predmetom rozhodnutia o označení, ale len vymedzuje povinnosti týkajúce sa interoperability, ktorým podlieha až po tomto označení.

42 Vo štvrtom rade treba prejednávanú vec odlíšiť od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i. (C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676), o ktorý sa Apple opiera, keď tvrdí, že pravidlá DMA nemožno umelo oddeliť na účely preskúmania námietky nezákonnosti.

43 V tejto súvislosti treba uviesť, že v tejto poslednej uvedenej veci boli sporné rozhodnutia založené na prechodnom ustanovení Služobného poriadku úradníkov Európskej únie, ktoré upravovalo postupný prechod na konečný režim dovolenky za kalendárny rok, ktorý bol predmetom námietky nezákonnosti. Súdny dvor rozhodol, že táto námietka je prípustná z dôvodu, že prechodné obdobie bolo odôvodnené len prijatím konečného režimu a že sporné rozhodnutia tak predstavovali vykonávacie opatrenia k tomuto režimu, ktoré s ním mali priamu právnu súvislosť, pričom akýkoľvek opačný výklad by viedol k umelému oddeleniu konečného obdobia a prechodných období tohto „jedného a toho istého režimu“.

44 Z toho vyplýva, že riešenie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i. (C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676), bolo odôvodnené osobitnými okolnosťami danej veci, ktorými sa však prejednávaná vec nevyznačuje.

45 V DMA sa nestanovuje postupné zavedenie prechodného režimu a konečného režimu, ale zavádza sa jednotný režim povinností uplatniteľných na podniky označené za strážcov prístupu. Je pravda, že tento režim je rozdelený na dve odlišné fázy, a to na jednej strane označenie podniku za strážcu prístupu a na druhej strane podriadenie tohto podniku povinnostiam stanoveným v DMA. Oddelenie týchto dvoch fáz však vyplýva priamo zo samotnej štruktúry DMA, a preto má povahu, ktorá je vnútorne spätá s takto zavedeným systémom, pričom toto oddelenie nemožno kvalifikovať ako umelé.

46 Za týchto podmienok závery vyvodené Súdnym dvorom v jeho rozsudku z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i. (C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676), nemožno uplatniť na prejednávanú vec.

47 Vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 31 až 33 vyššie, keďže článok 6 ods. 7 DMA nepredstavuje právny základ rozhodnutia o označení a nemá s ním priamu právnu súvislosť, treba konštatovať, že námietka nezákonnosti vznesená proti tomuto ustanoveniu nie je prípustná.

48 Tento záver nie je spochybnený tvrdením spoločnosti Apple, podľa ktorého by v takomto prípade bola zbavená účinnej súdnej ochrany, čo by bolo v rozpore s článkom 47 Charty.

49 Článok 47 prvý odsek Charty stanovuje, že každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

50 Podľa vysvetliviek k tomuto článku, ktoré sa v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a článkom 52 ods. 7 Charty musia zohľadniť pri jej výklade (rozsudok zo 14. decembra 2021, Stolična obština, rajon „Pančarevo“, C-490/20, EU:C:2021:1008, bod 60), článok 47 druhý odsek Charty zodpovedá článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) (pozri rozsudok zo 6. septembra 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, bod 52 a citovanú judikatúru).

51 Zásada účinnej súdnej ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, sa skladá z viacerých zložiek, ktoré zahrnujú najmä právo na obranu, zásadu rovnosti zbraní, právo na prístup k súdu, ako aj právo poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať (rozsudok zo 6. novembra 2012, Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, bod 48).

52 V tejto súvislosti treba uviesť, že z judikatúry vyplýva, že právo na prístup k súdu nie je absolútnym právom, a preto môže obsahovať primerané obmedzenia, ktoré sledujú legitímny cieľ a nezasahujú do samotnej podstaty tohto práva (pozri uznesenie zo 6. apríla 2017, PITEE/Komisia, C-464/16 P, neuverejnené, EU:C:2017:291, bod 31 a citovanú judikatúru, a rozsudok ESĽP, 8. júna 2006, V.M. v. Bulharsko, CE:ECHR:2006:0608JUD004572399, body 41 a 42 a citovanú judikatúru). V súlade s článkom 52 ods. 1 Charty je obmedzenie práva na účinný prostriedok nápravy odôvodnené len vtedy, ak je stanovené zákonom, rešpektuje podstatu tohto práva a pri dodržaní zásady proporcionality je nevyhnutné a skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných (rozsudky zo 4. mája 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, bod 160, a z 15. septembra 2016, Star Storage a i., C-439/14 a C-488/14, EU:C:2016:688, bod 49).

53 Predovšetkým, pokiaľ ide o podmienku, podľa ktorej obmedzenie práva na účinný prostriedok nápravy musí byť stanovené zákonom, z bodov 28 až 33 vyššie vyplýva, že možnosť uplatniť námietku nezákonnosti je podľa článku 277 ZFEÚ obmedzená na ustanovenia všeobecne záväzného aktu, ktoré tvoria základ napadnutého rozhodnutia alebo ktoré majú priamu právnu súvislosť s takýmto rozhodnutím.

54 Toto obmedzenie ďalej rešpektuje podstatu základného práva na účinnú súdnu ochranu, ako je zakotvené v článku 47 Charty. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že cieľom článku 47 Charty nie je zmena systému súdneho preskúmania upraveného v Zmluvách, a najmä pravidiel o prípustnosti žaloby podanej priamo na súd Únie, čo vyplýva aj z vysvetliviek k tomuto článku 47, ktoré sa majú podľa článku 6 ods. 1 tretieho pododseku ZEÚ a článku 52 ods. 7 Charty

zohľadniť pri jej výklade. Podmienky prípustnosti upravené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ sa tak majú vykladať so zreteľom na základné právo na účinnú súdnu ochranu bez toho, aby tento výklad viedol k odchýleniu sa od podmienok výslovne upravených v Zmluve o FEÚ (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, body 43 a 44 a citovanú judikatúru).

55 Okrem toho, pokiaľ ide o otázku, či takéto obmedzenie skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, treba tiež pripomenúť, že Zmluva svojimi článkami 263 a 277 ZFEÚ na jednej strane a svojím článkom 267 ZFEÚ na druhej strane vytvorila ucelený systém opravných prostriedkov a postupov určených na zabezpečenie preskúmania zákonnosti aktov inštitúcií, ktoré je zverené súdu Únie (pozri rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 92 a citovanú judikatúru).

56 Ak by sa však umožnilo uplatniť námietku nezákonnosti stanovenú v článku 277 ZFEÚ vo vzťahu k ustanoveniam, ktoré nemajú priamu právnu súvislosť s rozhodnutím o označení, mohlo by to porušiť systém opravných prostriedkov zavedený Zmluvou tým, že by sa zmenili podmienky prípustnosti uvedenej námietky, ktorá je podľa judikatúry citovanej v bode 30 vyššie vyhradená pre všeobecne záväzné akty priamo alebo nepriamo uplatniteľné na vec, ktorá je predmetom žaloby.

57 Napokon treba uviesť, že takéto obmedzenie nemá neprimeraný vplyv na právo na účinný prostriedok nápravy, keďže Apple si zachováva možnosť vzniesť námietku nezákonnosti týkajúcu sa ustanovenia, ktoré v prejednávanej veci spochybňuje, v rámci iných konaní.

58 Ako totiž správne tvrdí Komisia, článok 6 ods. 7 DMA sa môže uplatniť prostredníctvom rozhodnutia, ktoré bolo v závislosti od okolností prijaté na základe článkov 8, 13, 24, 29, 30 alebo 31 DMA.

59 S cieľom odpovedať na tvrdenie spoločnosti Apple založené na porušení článku 47 Charty, ako je spresnené v bode 25 vyššie, treba uviesť, že prijatie vykonávacieho aktu Komisiou podľa článku 8 DMA nevyhnutne neznamená, že Komisia konštatuje situáciu porušenia, ktorú možno pripísať strážcovi prístupu vzhľadom na povinnosti stanovené v článkoch 5, 6 alebo 7 DMA, ani to, že strážca prístupu sa do takejto situácie dobrovoľne dostal, aby mohol namietať nezákonnosť jedného z týchto ustanovení podľa článku 277 ZFEÚ v rámci žaloby proti takému aktu podľa článku 263 ZFEÚ.

60 Podľa článku 8 ods. 3 DMA tak strážca prístupu môže požiadať Komisiu o zapojenie sa do procesu s cieľom určiť, či sú opatrenia, ktoré má v úmysle vykonať alebo ktoré vykonal s cieľom zabezpečiť súlad najmä s článkom 6 DMA, účinné na dosiahnutie cieľa príslušnej povinnosti za konkrétnych okolností tohto strážcu prístupu.

61 V prípade, že by Komisia považovala tieto opatrenia za nedostatočné, mohla by v súlade s článkom 8 ods. 2 DMA po začatí konania stanoveného v článku 20 DMA prijať vykonávací akt, ktorý by mohol spresniť opatrenia, ktoré by bol dotknutý strážca prístupu povinný vykonať, aby skutočne splnil povinnosti vyplývajúce z článku 6 ods. 7 DMA, bez toho, aby musela konštatovať porušenie tohto posledného uvedeného ustanovenia. Dotknutý strážca prístupu by potom mohol v rámci žaloby o neplatnosť podanej proti uvedenému aktu a založenej na článku 263 ZFEÚ vzniesť námietku nezákonnosti proti článku 6 ods. 7 DMA.

62 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na to, že námietka nezákonnosti vznesená spoločnosťou Apple proti článku 6 ods. 7 DMA nie je prípustná, treba prvý žalobný dôvod vo veci T-1080/23 zamietnuť ako neprípustný bez toho, aby bolo potrebné preskúmať otázku, či je návrh na čiastočné zrušenie článku 2 písm. b) rozhodnutia o označení prípustný.

O druhom žalobnom dôvode uvedenom vo veci T-1080/23

63 Apple druhým žalobným dôvodom, ktorý uvádza vo veci T-1080/23, spochybňuje posúdenie Komisie obsiahnuté v rozhodnutí o označení, podľa ktorého jej päť obchodov so softvérovými aplikáciami, a to iOS App Store (pre mobilné telefóny iPhone), iPadOS App Store (pre elektronické tablety iPad), watchOS App Store (pre hodinky Apple Watch), macOS App Store (pre počítače Mac) a tvOS App Store (pre televízne konzoly Apple TV) (ďalej spoločne len „obchody App Store“), predstavujú jedinú ZPS.

64 V prejednávanej veci treba na úvod pripomenúť, že 3. júla 2023 Apple v súlade s článkom 3 ods. 3 DMA poskytla Komisii príslušné informácie podľa odseku 2 uvedeného článku prostredníctvom formulára (ďalej len „formulár GD“) nachádzajúceho sa v prílohe I k vykonávaciemu nariadeniu Komisie (EÚ) 2023/814 zo 14. apríla 2023 o podrobných pravidlách vedenia určitých konaní Komisiou podľa [DMA] (Ú. v. EÚ L 102, 2023, s. 6). Apple tým počas konania týkajúceho sa označenia najmä tvrdila, že prevádzkuje obchody App Store, že uvedené obchody treba kvalifikovať ako online sprostredkovateľské služby v zmysle článku 2 bodu 5 DMA a že každý z týchto obchodov predstavuje samostatnú ZPS, takže iba obchod so softvérovými aplikáciami iOS App Store prekročil prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 DMA.

65 Po prvé Komisia v odôvodnení 37 rozhodnutia o označení uviedla, že služba ponúkaná obchodmi App Store (ďalej len „služba App Store“) zodpovedá definícii online sprostredkovateľskej služby v súlade s článkom 2 bodom 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1150 z 20. júna 2019 o podpore spravodlivosti a transparentnosti pre komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb (Ú. v. EÚ L 186, 2019, s. 57), na ktorý odkazuje článok 2 bod 5 DMA, ako aj definícii obchodu so softvérovými aplikáciami v súlade s článkom 2 bodom 14 DMA.

66 Po druhé v odôvodneniach 38 až 41 rozhodnutia o označení Komisia konštatovala, že každý z obchodov App Store sa bez ohľadu na zariadenie, na ktorom je k dispozícii, používal na rovnaké účely, a to ako sprostredkovateľ medzi koncovými používateľmi a komerčnými používateľmi pri distribúcii aplikácií a digitálneho obsahu zabudovaného do aplikácie. Komisia sa tiež domnievala, že napriek rozdielom medzi každým z obchodov App Store, na ktoré sa odvoláva Apple s cieľom odôvodniť, že každý z nich má odlišný účel, sa tieto rozdiely týkali skôr povahy, funkcie a používania rôznych zariadení, na ktorých bol prístupný každý z obchodov App Store, ako aj skúsenosti používateľa, ktorá bola s nimi spojená, takže nebolo odôvodnené zaobchádzať s jednotlivými obchodmi App Store ako s odlišnými ZPS.

67 Po tretie v odôvodneniach 43 až 47 rozhodnutia o označení Komisia zdôraznila, že vývojári online aplikácií a koncoví používatelia podliehajú pri používaní každého obchodu App Store na piatich predmetných zariadeniach rovnakým alebo veľmi podobným pravidlám, politikám, usmerneniam a technickým špecifikáciám.

68 Po štvrté v odôvodneniach 48 až 56 rozhodnutia o označení Komisia uviedla, že pokiaľ ide o aplikácie distribuované prostredníctvom jednotlivých obchodov App Store, Apple poskytovala tak komerčným používateľom, ako aj koncovým používateľom rovnaké alebo veľmi podobné nástroje alebo služby vrátane asistenčných služieb.

69 Napokon po piate v odôvodneniach 57 až 59 rozhodnutia o označení Komisia uviedla, že Apple v niektorých svojich komunikáciách prezentovala obchody App Store ako jedinú službu bez ohľadu na zariadenie používané na prístup do týchto obchodov.

70 Vzhľadom na to, že boli dosiahnuté prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 DMA, Komisia preto v odôvodnení 71 rozhodnutia o označení dospela k záveru, že Apple mala byť označená za strážcu prístupu v súlade s článkom 3 ods. 4 DMA, pokiaľ ide o službu App Store ako ZPS.

71 Druhý žalobný dôvod uvedený vo veci T-1080/23 je rozdelený na štyri výhrady, ktoré treba preskúmať spoločne. Po prvé Apple tvrdí, že obchody App Store sledujú odlišné hlavné ciele, a to sprostredkovať poskytovanie aplikácií na každom príslušnom type zariadenia. Po druhé tvrdí, že každý z uvedených obchodov je používaný koncovými používateľmi a komerčnými používateľmi odlišným spôsobom. Po tretie sa Apple domnieva, že dodatočné tvrdenia uvedené v rozhodnutí o označení sú právne irelevantné, keďže sa netýkajú účelu obchodov App Store. Po štvrté Apple tvrdí, že prístup Komisie vo vzťahu k budúcim obchodom so softvérovými aplikáciami preukazuje pochybenie Komisie pri označení obchodov App Store ako jedinej ZPS.

72 Komisia, ako aj Francúzska republika, Coalition for App Fairness a Free Software Foundation Europe spochybňujú tvrdenia spoločnosti Apple. Komisia tiež namieta neprípustnosť druhého žalobného návrhu vo veci T-1080/23.

73 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že po prvé článok 2 bod 2 písm. a) DMA stanovuje, že online sprostredkovateľské služby sa na účely uvedeného aktu považujú za ZPS.

74 Po druhé, pokiaľ ide o definíciu online sprostredkovateľských služieb, článok 2 bod 5 DMA odkazuje na článok 2 bod 2 nariadenia 2019/1150. Podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia ide o služby, ktoré v prvom rade predstavujú služby informačnej spoločnosti v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1), ďalej umožňujú komerčným používateľom ponúkať tovar alebo služby spotrebiteľom s cieľom uľahčiť začatie priamych transakcií medzi týmito používateľmi a spotrebiteľmi bez ohľadu na to, či sa tieto transakcie nakoniec uzavrú, a napokon sú poskytované komerčným používateľom na základe zmluvných vzťahov medzi poskytovateľom týchto služieb a komerčnými používateľmi, ktorí ponúkajú tovar alebo služby spotrebiteľom.

75 Po tretie článok 2 bod 14 DMA spresňuje, že obchod so softvérovými aplikáciami je typ online sprostredkovateľských služieb, ktorý sa zameriava na softvérové aplikácie ako sprostredkovaný produkt alebo službu.

76 Z ustanovení článku 2 bodov 2, 5 a 14 DMA vykladaných spoločne teda vyplýva, že na účely tohto aktu sa obchod so softvérovými aplikáciami považuje za ZPS v rozsahu, v akom ako online sprostredkovateľská služba umožňuje komerčným používateľom ponúkať softvérové aplikácie koncovým používateľom s cieľom uľahčiť začatie priamych transakcií medzi nimi bez ohľadu na to, či tieto transakcie sú alebo nie sú nakoniec uzavreté, pričom uvedenú službu ponúka podnik ponúkajúci ZPS na základe zmluvných vzťahov uzavretých s dotknutými komerčnými používateľmi.

77 Apple nespochybňuje posúdenie, podľa ktorého každý z obchodov App Store predstavuje jeden obchod so softvérovými aplikáciami, a teda online sprostredkovateľskú službu v zmysle DMA.

78 Apple však tvrdí, že Komisia nemala všetky obchody App Store považovať za jedinú ZPS vzhľadom na skutočnosť, že každý z uvedených obchodov sleduje vlastný cieľ, ktorým je poskytovať online sprostredkovateľskú službu medzi komerčnými používateľmi a koncovými používateľmi v závislosti od zariadenia, na ktorom tento obchod funguje. Apple tiež tvrdí, že Komisia mala zohľadniť článok 2 bod 15 DMA, ktorý definuje softvérovú aplikáciu ako akýkoľvek digitálny produkt alebo službu, ktoré pracujú v operačnom systéme.

79 V prvom rade v tejto súvislosti treba poznamenať, že definícia obchodu so softvérovými aplikáciami na účely DMA, ako je uvedená v bode 76 vyššie, nepodmieňuje kvalifikáciu služby ako online sprostredkovateľskej služby ani zariadením, na ktorom tento obchod funguje, ani operačným systémom, na ktorom softvérové aplikácie ponúkané v rámci tohto obchodu fungujú.

80 Na jednej strane je toto posúdenie podporené odôvodnením 14 DMA, z ktorého najmä vyplýva, že na účely uvedeného aktu by vymedzenia ZPS mali byť technologicky neutrálne a mali by sa chápať tak, že zahŕňajú tie služby, ktoré sa poskytujú prostredníctvom rôznych prostriedkov alebo zariadení. Z toho vyplýva, že normotvorca Únie chcel zabrániť tomu, aby sa kvalifikácia služby z hľadiska DMA mohla líšiť v závislosti od technologických rozhodnutí, ktoré vykonal strážca prístupu, a že posúdenie existencie obchodu so softvérovými aplikáciami sa musí vykonať vzhľadom na definíciu, ktorú uvádza DMA, nezávisle od operačného systému, s ktorým predmetné softvérové aplikácie fungujú, alebo od hmotného nosiča, na ktorom je ich distribúcia založená.

81 Na druhej strane z článku 2 bodu 14 DMA vyplýva, že softvérové aplikácie sú len predmetom transakcie, ktorú má obchod so softvérovými aplikáciami umožňovať, čo naznačuje časť vety „ako sprostredkovaný produkt alebo služba“. Toto ustanovenie, ktoré rozlišuje medzi obchodom so softvérovými aplikáciami ako online sprostredkovateľskou službou a softvérovými aplikáciami, ktoré umožňuje distribuovať, teda nezakladá kvalifikáciu obchodu so softvérovými aplikáciami na operačnom systéme, na ktorom majú tieto aplikácie fungovať.

82 V rozsahu, v akom Apple tvrdí, že Komisia v rozpore s prístupom prijatým pre obchody App Store pripustila, že jej operačné systémy, vrátane iOS, pre ktorý bola označená za strážcu prístupu, predstavovali rozdielne služby v závislosti od hardvéru, na ktorom fungovali jednotlivé operačné systémy, stačí uviesť, že článok 2 bod 10 DMA definuje operačný systém ako „systémový softvér, ktorý riadi základné funkcie hardvéru alebo softvéru a umožňuje prevádzku softvérových aplikácií“, a že ako zdôraznila Komisia v odôvodnení 83 rozhodnutia o označení, z technologického hľadiska bolo potrebné posúdiť účel operačného systému s prihliadnutím na skutočnosť, že pojem „operačný systém“ je neoddeliteľne spojený s hardvérom alebo softvérom, v prípade ktorého bol operačný systém osobitne navrhnutý na kontrolu základných funkcií a pre ktorý bol určený na to, aby umožňoval prevádzku aplikácií. V zásade to však nie je prípad obchodu so softvérovými aplikáciami, ktorého kvalifikácia nezávisí ani od zariadenia, na ktorom tento obchod funguje, ani od operačného systému, na ktorom fungujú softvérové aplikácie ponúkané v rámci tohto obchodu, ako je uvedené v bode 79 vyššie.

83 V druhom rade v rozsahu, v akom sa Apple odvoláva na prílohu k DMA, z ktorej vyplýva, že každý z obchodov App Store by sa mal považovať za samostatnú ZPS, treba pripomenúť, že príloha k DMA má rovnakú právnu silu ako samotný DMA a je neoddeliteľnou súčasťou tohto aktu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 24. novembra 2010, Komisia/Rada, C-40/10, EU:C:2010:713, bod 61). V dôsledku toho môže spresniť rozsah definície stanovenej v inom ustanovení uvedeného aktu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 12. septembra 2019, A a i., C-347/17, EU:C:2019:720, body 39 až 41 a 49).

84 Podľa časti A bodu 1 prílohy k DMA je cieľom tejto prílohy „upresniť metodiku identifikácie a určenia počtu ‚aktívnych koncových používateľov' a ‚aktívnych komerčných používateľov' pre každú [ZPS] uvedenú v článku 2 bode 2 [DMA]", aby podniky mohli posúdiť, či ich ZPS spĺňajú kvantitatívne prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 písm. b) DMA a či sa teda predpokladá, že spĺňajú požiadavku stanovenú v článku 3 ods. 1 písm. b) DMA.

85 Vzhľadom na to, že cieľom prílohy k DMA je umožniť podnikom identifikovať aktívnych koncových používateľov a aktívnych komerčných používateľov každej ZPS uvedenej v článku 2 bode 2 DMA, treba konštatovať, že obsahuje relevantné údaje na vymedzenie ZPS, ktoré ponúka podnik. Ak by Komisia uplatnila iné kritériá na vymedzenie ZPS než tie, ktoré uplatňujú podniky na výpočet aktívnych koncových používateľov a aktívnych komerčných používateľov ich ZPS, s cieľom posúdiť, či sú splnené prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 písm. b) DMA, uvedené podniky by nemohli požívať právnu istotu, ktorú im má poskytovať príloha k DMA, ako je stanovené v odôvodnení 20 tohto aktu.

86 Okrem toho je pravda, ako tvrdí Apple, že ak jedna alebo viaceré ZPS patria do tej istej kategórie spomedzi tých, ktoré sú vymenované v článku 2 bode 2 DMA, ako je to v prípade obchodov App Store, ktoré patria do rovnakej kategórie online sprostredkovateľských služieb, časť D prílohy k DMA s názvom „Predkladanie informácií" v bode 2 písm. b) spresňuje, že podnik poskytujúci jednu alebo viaceré ZPS považuje za samostatné ZPS tie, ktoré sú používané na rôzne účely buď ich koncovými používateľmi, alebo ich komerčnými používateľmi, alebo oboma typmi používateľov, a to aj vtedy, keď ich koncoví používatelia alebo komerční používatelia môžu byť tí istí.

87 Apple však neuvádza skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že každý z obchodov App Store sa v závislosti od zariadenia, na ktorom funguje, používa inak než ostatné obchody App Store, a to tak zo strany koncových používateľov, ako aj zo strany komerčných používateľov. Hoci Apple uviedla skutočnosti týkajúce sa najmä frekvencie používania každého z obchodov App Store počas toho istého obdobia, typu stiahnutých aplikácií, hĺbky katalógu ponúkaných aplikácií alebo tiež prezentácie každého obchodu so softvérovými aplikáciami na každom dotknutom zariadení, treba konštatovať, že tieto skutočnosti nemenia nič na tom, že uvedení používatelia a uvedené podniky využívajú všetky obchody App Store na ten istý účel, a to v podstate na uzavretie priamej transakcie, pokiaľ ide o predmetné softvérové aplikácie, v súlade s definíciou obchodu so softvérovými aplikáciami na účely DMA, ako je uvedená v bode 76 vyššie. Komisia teda správne usúdila, že každý z obchodov App Store sa používal na rovnaké účely, a preto ich bolo možné považovať za jedinú ZPS.

88 Navyše treba uviesť, ako bolo pripomenuté v bodoch 66 až 69 vyššie, že Komisia v rozhodnutí o označení odpovedala na argumentáciu spoločnosti Apple, podľa ktorej jej obchody App Store sledovali odlišné účely v závislosti od zariadenia, na ktorom fungovali. Apple nevytýka Komisii, že nezohľadnila niektoré z týchto skutočností, ale že prijala iné posúdenie, než aké obhajovala vo svojom oznámení. Komisia však správne usúdila, že dôkazy predložené spoločnosťou Apple sa týkali povahy, funkcie a používania rôznych zariadení, na ktorých boli k dispozícii obchody App Store, takže tieto dôkazy neumožňovali konštatovať, že koncoví používatelia a komerční používatelia využívali obchody App Store na rôzne účely.

89 V treťom rade, pokiaľ ide o kritiku spoločnosti Apple voči Komisii, ktorá sa podľa jej názoru nemala opierať o tri súbory dodatočných úvah rozvinutých v odôvodneniach 43 až 59 rozhodnutia o označení, aby dospela k záveru, že obchody App Store predstavujú jedinú ZPS, treba uviesť, že posúdenie Komisie sa zakladá predovšetkým na úvahách uvedených v odôvodneniach 37 a 39

rozhodnutia o označení, a to v podstate na tom, že obchody App Store spĺňajú definície stanovené v článku 2 bodoch 2, 5 a 14 DMA na to, aby mohli byť kvalifikované ako ZPS na účely DMA, a že sa tak z hľadiska koncového používateľa, ako aj z hľadiska komerčného používateľa používajú na rovnaký účel vo všetkých zariadeniach, na ktorých sú dostupné, v prejednávanej veci na zabezpečenie distribúcie softvérových aplikácií. Z bodov 71 až 88 vyššie však vyplýva, že uvedené úvahy Komisie postačovali na konštatovanie, že služba App Store predstavovala jednu a tú istú ZPS v zmysle DMA.

90 V každom prípade treba uviesť, že tri súbory dodatočných úvah sa týkajú po prvé pravidiel, usmernení a zmluvných ustanovení, ktoré Apple zaviedla vo vzťahu ku koncovým používateľom a komerčným používateľom obchodov App Store, po druhé služieb podpory pre koncových používateľov a služieb vývoja pre komerčných používateľov, ktoré poskytuje Apple v súvislosti s obchodmi App Store, ako aj možnosti používať ten istý účet na prístup do rôznych obchodov App Store alebo používať na všetkých zariadeniach aplikáciu získanú v jednom z obchodov App Store, a po tretie komunikačných prvkov spoločnosti Apple v súvislosti s používaním tej istej ochrannej známky App Store na označenie všetkých obchodov App Store.

91 Treba však zdôrazniť, že tri súbory predmetných dodatočných úvah sa týkajú podmienok, ktoré Apple zaviedla na účely používania obchodov App Store tak koncovými používateľmi, ako aj komerčnými používateľmi. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí Apple, treba konštatovať, že tieto dodatočné úvahy sú relevantné na preukázanie toho, že obchody App Store sledujú rovnaký účel, a to uľahčiť uzatváranie transakcií medzi uvedenými koncovými používateľmi a komerčnými používateľmi, pokiaľ ide o softvérové aplikácie.

92 Treba ešte uviesť, že hoci Apple spochybňuje použitie predmetných dodatočných úvah Komisiou, netvrdí, že by sa Komisia vo vzťahu k nim dopustila vecného pochybenia.

93 Okrem toho na účely kvalifikácie služby ako ZPS najmä vzhľadom na definície uvedené v článku 2 DMA a s cieľom zabezpečiť, aby sa podnik nesnažil obísť ustanovenia DMA v súlade s ustanoveniami jeho článku 13, nemožno Komisii vytýkať, že pri výpočte prahových hodnôt stanovených v článku 3 ods. 2 DMA zohľadnila všetky relevantné skutočnosti, ktoré môžu preukázať, že viaceré služby v skutočnosti predstavujú jednu a tú istú ZPS. Táto možnosť platí o to viac, ak, ako je to v prejednávanej veci, Komisia nemá v úmysle prijať prezentáciu týchto služieb, ktorú navrhol dotknutý podnik vo formulári GD.

94 V poslednom rade, pokiaľ ide o výhradu spoločnosti Apple, podľa ktorej prístup prijatý Komisiou v rozhodnutí o označení má za následok, že na všetky budúce obchody so softvérovými aplikáciami spoločnosti Apple sa bude automaticky vzťahovať uvedené rozhodnutie bez ohľadu na zariadenie, pre ktoré sú navrhnuté, stačí uviesť, že táto argumentácia je založená na výklade ustanovení článku 2 bodu 2 DMA a jeho prílohy, podľa ktorého má Komisia pri kvalifikácii obchodov App Store ako ZPS na účely DMA zohľadniť zariadenie, na ktorom sa každý z obchodov App Store používa. Z dôvodov uvedených v bodoch 79 až 82 vyššie je táto argumentácia nesprávna a musí byť zamietnutá.

95 Okrem toho treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť aktu posudzuje na základe skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu (pozri rozsudok zo 4. októbra 2024, García Fernández a i./Komisia a SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, bod 327 a citovanú judikatúru).

96 Informácie poskytnuté spoločnosťou Apple v priebehu konania o označení, ktoré sa týkajú budúceho uvedenia na trh v prípade nového zariadenia Vision Pro, ktoré má svoj vlastný obchod so softvérovými aplikáciami, pritom nemohli zmeniť posúdenie Komisie týkajúce sa služby App Store z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 79 až 82 vyššie.

97 V každom prípade treba pripomenúť, že rozhodnutie o označení sa týka označenia spoločnosti Apple za strážcu prístupu len pre ZPS, ktoré táto spoločnosť predložila vo svojom formulári GD, ktorý sa v prejednávanej veci obmedzoval, pokiaľ ide o kategóriu obchodov so softvérovými aplikáciami, len na obchody App Store. Okrem toho treba dodať, že najmä na žiadosť strážcu prístupu môže Komisia kedykoľvek prehodnotiť, zmeniť alebo zrušiť rozhodnutie o označení prijaté podľa článku 3 DMA, ak dôjde k podstatnej zmene ktorejkoľvek zo skutočností, na ktorých je uvedené rozhodnutie založené, alebo ak je toto rozhodnutie založené na neúplných, nesprávnych alebo zavádzajúcich informáciách v súlade s článkom 4 ods. 1 DMA.

98 Za týchto podmienok z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia mohla v odôvodnení 38 rozhodnutia o označení usúdiť, že služba App Store predstavuje jedinú online sprostredkovateľskú službu bez ohľadu na zariadenie, z ktorého je táto služba prístupná.

99 Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že druhý žalobný dôvod vo veci T-1080/23 treba zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o tom, či je návrh týkajúci sa toho, aby bol článok 2 písm. a) rozhodnutia o označení zrušený v celom rozsahu, prípustný.

O treťom žalobnom dôvode uvedenom vo veci T-1080/23

100 Apple tretím žalobným dôvodom, ktorý uvádza vo veci T-1080/23, Komisii vytýka, že nesprávne vyložila a uplatnila DMA a EECC a že sa dopustila skutkových omylov v rozsahu, v akom v rozhodnutí o označení dospela k záveru, že iMessage predstavuje NIICS.

101 Komisia spochybňuje prípustnosť tretieho žalobného dôvodu.

102 Na jednej strane sa Komisia domnieva, že posúdenia uvedené v odôvodneniach rozhodnutia o označení môžu byť ako také predmetom žaloby o neplatnosť len v rozsahu, v akom predstavujú nevyhnutný základ jeho výroku. To však nie je prípad sporného konštatovania, podľa ktorého iMessage predstavuje NIICS.

103 Na druhej strane Komisia tvrdí, že predmetom žaloby o neplatnosť môžu byť len opatrenia, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky spôsobilé ovplyvniť záujmy spoločnosti Apple tým, že podstatným spôsobom menia jej právne postavenie. Apple nevysvetlila ani nepreukázala, v čom posúdenie uvedené v odôvodneniach rozhodnutia o označení, podľa ktorého iMessage predstavuje NIICS, ktoré tvorí ZPS (ďalej len „NIICS ZPS“), podstatným spôsobom mení jej právne postavenie.

104 Na jednej strane Apple tvrdí, že judikatúra citovaná Komisiou, podľa ktorej žalobu o neplatnosť nemožno podať len proti odôvodneniam preambuly aktu Únie, je irelevantná.

105 Na druhej strane sa Apple v podstate domnieva, že právnym dôsledkom kvalifikácie služby ako NIICS zo strany Komisie je začatie prieskumu trhu na základe článku 17 ods. 3 DMA. V dôsledku toho by Apple podliehala regulačným postupom stanoveným v DMA. Okrem toho, ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že Apple je oprávnená napadnúť len rozhodnutie, ktorého

účinkom je kvalifikácia služby iMessage ako dôležitej brány prístupu, znamenalo by to, že ani rozhodnutie Komisie o ukončení prieskumu trhu by nebolo napadnuteľným aktom, takže Apple by nemohla spochybniť kvalifikáciu služby ako NIICS.

106 Francúzska republika sa tiež domnieva, že tretí žalobný dôvod je neprípustný, keďže rozhodnutie o označení podstatným spôsobom nezmenilo právne postavenie spoločnosti Apple, pokiaľ ide o službu iMessage.

107 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že žalobu o neplatnosť upravenú v článku 263 ZFEÚ možno podať proti všetkým opatreniam prijatým inštitúciami, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky, a to bez ohľadu na ich formu (pozri rozsudky z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 44 a citovanú judikatúru, a z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia, C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 46 a citovanú judikatúru).

108 Aktmi alebo rozhodnutiami, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, sú len opatrenia smerujúce k vyvolaniu záväzných právnych účinkov, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie (rozsudky zo 17. júla 2008, Athinaïki Techniki/Komisia, C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 29; z 26. januára 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 51, a z 9. decembra 2014, Schönberger/Parlament, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, bod 13).

109 Na určenie, či akt alebo rozhodnutie vyvoláva záväzné právne účinky, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že podstatným spôsobom menia jeho právne postavenie, treba vychádzať z jeho podstaty (rozsudky z 22. júna 2000, Holandsko/Komisia, C-147/96, EU:C:2000:335, bod 27, a zo 16. júla 2015, Komisia/Rada, C-425/13, EU:C:2015:483, bod 27).

110 V tejto súvislosti podľa Súdneho dvora zohľadnenie podstaty aktu predpokladá posúdenie jeho účinkov z hľadiska objektívnych kritérií, ako je obsah predmetného aktu, prípadne s prihliadnutím na kontext, v ktorom bol akt prijatý, ako aj právomoci inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie, ktorá je jeho autorom, keďže tieto právomoci nemožno posudzovať abstraktne, ale ako prvky, ktoré môžu objasniť konkrétnu analýzu obsahu uvedeného aktu, ktorá má centrálnu a nevyhnutnú povahu (rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 41).

111 V prvom rade z ustálenej judikatúry vyplýva, že iba výrok rozhodnutia môže vyvolať právne účinky a v dôsledku toho spôsobiť ujmu bez ohľadu na dôvody, na ktorých je toto rozhodnutie založené. Naopak posúdenia formulované v odôvodnení rozhodnutia nemôžu byť ako také predmetom žaloby o neplatnosť a môžu podliehať preskúmaniu zákonnosti súdom Únie len v rozsahu, v akom ako odôvodnenie aktu spôsobujúceho ujmu predstavujú nevyhnutný základ výroku tohto aktu, alebo ak tieto dôvody môžu prinajmenšom zmeniť podstatu toho, o čom sa rozhodlo vo výroku predmetného aktu (uznesenie z 28. januára 2004, Holandsko/Komisia, C-164/02, EU:C:2004:54, bod 21, a rozsudok z 26. februára 2015, Orange/Komisia, T-385/12, neuverejnený, EU:T:2015:117, bod 70). V tejto súvislosti treba pripomenúť, že výrok aktu je v zásade neoddeliteľný od jeho odôvodnenia, takže v prípade potreby sa má vykladať s prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli k jeho prijatiu (pozri rozsudok z 30. septembra 2003, Cableuropa a i./Komisia, T-346/02 a T-347/02, EU:T:2003:256, bod 211 a citovanú judikatúru).

112 V rozhodnutí o označení však Komisia dospela k záveru, že iMessage predstavuje NIICS ZPS a že Apple dosiahla prahové hodnoty stanovené v článku 3 ods. 2 DMA pre túto ZPS, čo ju viedlo k predpokladu, že predstavuje dôležitú bránu prístupu komerčných používateľov ku koncovým

používateľom v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) uvedeného aktu. Keďže však Apple predložila dostatočne podložené tvrdenia, ktoré zjavne spochybnili predpoklad uvedený v článku 3 ods. 2 DMA, pokiaľ ide o službu iMessage, Komisia sa rozhodla začať prieskum trhu týkajúci sa tejto služby v súlade s článkom 17 ods. 3 uvedeného aktu s cieľom určiť, či by sa táto ZPS mala uviesť v rozhodnutí o označení. V dôsledku toho sa iMessage vo výroku rozhodnutia o označení neuvádza ako ZPS predstavujúca dôležitú bránu prístupu.

113 Odôvodnenia 138 až 148 rozhodnutia o označení, v ktorých sa uvádzajú dôvody, pre ktoré sa iMessage má považovať za NIICS ZPS, preto nepredstavujú nevyhnutný základ výroku rozhodnutia o označení.

114 V druhom rade, pokiaľ ide o právne účinky rozhodnutia o označení v rámci DMA, Apple tvrdí, že Komisia nemohla začať prieskum trhu na základe článku 17 ods. 3 DMA bez toho, aby predtým kvalifikovala službu iMessage ako NIICS ZPS. Táto kvalifikácia by túto službu pritom podriadila postupom stanoveným v DMA. Treba však konštatovať, že neidentifikuje konkrétne záväzné právne účinky spojené so začatím prieskumu trhu, ktoré by mohli podstatným spôsobom zmeniť jej právne postavenie.

115 Navyše, ako tvrdí Komisia, DMA nestanovuje žiadnu povinnosť a nemá žiadne právne dôsledky len na základe kvalifikácie služby, pokiaľ predmetná služba nebola uvedená vo výroku rozhodnutia o označení ako dôležitá brána prístupu komerčných používateľov ku koncovým používateľom v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) uvedeného aktu.

116 Pokiaľ totiž ide o povinnosť strážcov prístupu v súvislosti s interoperabilitou NIICS, článok 7 DMA sa uplatňuje len na „[NIICS], ktoré sú uvedené v rozhodnutí o označení podľa článku 3 ods. 9 [tohto aktu]“. To isté platí pre povinnosti stanovené v článkoch 5 a 6 DMA, ktoré v odseku 1 stanovujú, že „strážca prístupu musí spĺňať všetky povinnosti stanovené v [uvedenom] článku v súvislosti s každou z jeho [ZPS] uvedených v rozhodnutí o označení podľa článku 3 ods. 9 [uvedeného aktu]“. Napokon článok 3 ods. 10 DMA stanovuje, že „strážca prístupu musí splniť povinnosti stanovené v článkoch 5, 6 a 7 do šiestich mesiacov od uvedenia [ZPS] v rozhodnutí o označení podľa odseku 9 [uvedeného] článku“.

117 V dôsledku toho treba konštatovať, že Apple nepodlieha žiadnej z povinností stanovených v DMA, pokiaľ ide o jej službu iMessage, z dôvodu prijatia rozhodnutia o označení, aj keď je uvedená služba v ňom kvalifikovaná ako NIICS ZPS.

118 Apple tiež tvrdí, že tretie strany by sa mohli opierať o sporné konštatovanie s cieľom požiadať Komisiu, aby v budúcnosti identifikovala službu iMessage ako dôležitú bránu prístupu, pokiaľ sú splnené príslušné podmienky. Apple ďalej uvádza, že Komisia by nebola povinná posúdiť, či iMessage naďalej predstavuje NIICS ZPS, v rámci prípadných budúcich preskúmaní otázky, či táto služba predstavuje dôležitú bránu prístupu, keďže táto kvalifikácia by bola s konečnou platnosťou prijatá.

119 V tejto súvislosti sa v článku 53 DMA stanovuje, že Komisia do 3. mája 2026 a následne každé tri roky vyhodnotí DMA, a najmä to, či je potrebné zmeniť zoznam ZPS stanovený v jeho článku 2 ods. 2, do ktorého patria NIICS. Okrem toho z článku 4 ods. 2 DMA v spojení s jeho odôvodnením 30 vyplýva, že zložitá a veľmi rýchlo sa meniaca technologická povaha ZPS si vyžaduje pravidelné preskúmanie postavenia strážcov prístupu, ako aj zoznamu ZPS, ktoré sú samy osebe dôležitou bránou prístupu. Nič v DMA však neumožňuje konštatovať, že Komisia by

sa pri prípadnom preskúmaní ZPS ako dôležitej brány prístupu mohla opierať o svoju analýzu vykonanú pri prijatí skoršieho rozhodnutia o označení a bez toho, aby vykonala nové posúdenie okolností, ktoré sú predmetom uvedeného preskúmania.

120 Z článku 4 ods. 2 DMA tak vyplýva, že kvalifikáciu služby iMessage ako NIICS ZPS nemožno považovať za definitívne prijatú do budúcnosti.

121 V treťom rade treba uviesť, že článok 2 bod 9 DMA definuje NIICS odkazom na článok 2 bod 7 EECC.

122 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania a na pojednávaní bola účastníkom konania položená otázka, či sporné konštatovanie uvedené v rozhodnutí o označení mohlo vyvolať záväzné právne účinky a podstatným spôsobom zmeniť právne postavenie spoločnosti Apple, pokiaľ ide o uplatňovanie EECC vo vnútroštátnych konaniach.

123 Apple sa domnievala, že kvalifikácia služby iMessage ako NIICS ZPS, ktorú Komisia vykonala v rozhodnutí o označení, mohla a už mala vplyv na vykonávanie EECC príslušnými národnými regulačnými orgánmi, inými príslušnými orgánmi a vnútroštátnymi súdmi.

124 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že vykonanie EECC po vykonaní transpozície do vnútroštátneho práva patrí do zodpovednosti vnútroštátnych orgánov, ktoré členské štáty určili za príslušné. Povinnosť členského štátu prijať všetky opatrenia potrebné na dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou je totiž záväznou povinnosťou, ktorú stanovuje článok 288 tretí odsek ZFEÚ a samotná smernica (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. decembra 1997, Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, EU:C:1997:628, bod 40 a citovanú judikatúru). V prejednávanej veci je táto povinnosť transpozície stanovená v článku 124 EECC.

125 Po druhé treba pripomenúť, že na jednej strane legislatívne a regulačné systémy zavedené členskými štátmi na dosiahnutie súladu s EECC a na druhej strane DMA sú odlišné právne režimy. EECC totiž neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by stanovovalo, že národné regulačné orgány a iné príslušné orgány sú pri vykonávaní právomocí a povinností, ktoré im boli zverené, viazané prípadnou kvalifikáciou služby ako NIICS zo strany Komisiou na účely vykonávania DMA.

126 Práve naopak, článok 1 ods. 4 DMA v spojení s jeho odôvodnením 64 spresňuje, že pokiaľ ide o interpersonálne komunikačné služby v zmysle článku 2 bodu 5 EECC, „[DMA] nie sú dotknuté právomoci a povinnosti zverené národným regulačným a iným príslušným orgánom na základe článku 61 [EECC]“. Z tohto ustanovenia vyplýva, že príslušné orgány podľa EECC nie sú pri výkone svojich právomocí a povinností v súvislosti s týmto druhom služieb viazané ustanoveniami DMA.

127 Okrem toho EECC nezveruje Komisii žiadnu výslovnú poradenskú alebo koordinačnú úlohu pri hodnotení toho, či konkrétna služba patrí do jej pôsobnosti.

128 Z toho vyplýva, že vykonávanie právomocí a povinností, ktoré príslušným vnútroštátnym orgánom vyplývajú z EECC vo vzťahu k NIICS, nemôže závisieť od kvalifikácie, ktorú mohla predtým vykonať Komisia v rámci vykonávania DMA.

129 Treba preto konštatovať, že kvalifikácia služby ako NIICS ZPS zo strany Komisie v rozhodnutí o označení nevyvoláva záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy spoločnosti Apple tým, že by podstatným spôsobom zmenili jej právne postavenie v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 108 a 109 vyššie.

130 Toto posúdenie nie je vyvrátené tvrdením spoločnosti Apple, že ak by bola oprávnená napadnúť konečné rozhodnutie Komisie len pod podmienkou, že toto rozhodnutie povedie k jej označeniu za strážcu prístupu, nemala by k dispozícii nijaký prostriedok na spochybnenie posúdenia Komisie, podľa ktorého iMessage predstavuje NIICS, čo by bolo v rozpore s jej právom na účinný prostriedok nápravy a na prístup k súdu v zmysle článku 47 Charty a článku 6 EDĽP.

131 V tejto súvislosti z bodov 49 až 52 vyššie na jednej strane vyplýva, že právo na prístup k súdu nie je absolútne, a preto môže obsahovať primerané obmedzenia, ktoré sledujú legitímny cieľ a nezasahujú do tohto práva v jeho samotnej podstate.

132 Na druhej strane, pokiaľ ide konkrétnejšie o podmienky prípustnosti žalôb o neplatnosť, hoci podmienka týkajúca sa záväzných právnych účinkov napadnutého aktu sa má vykladať s prihliadnutím na právo na účinnú súdnu ochranu, ako je zaručené v článku 47 prvom odseku Charty, cieľom tohto práva nie je zmena systému súdneho preskúmavania upraveného Zmluvami, a najmä pravidiel o prípustnosti priamych žalôb podaných na súd Únie, ako to vyplýva aj z vysvetliviek k tomuto článku 47, ktoré sa podľa článku 6 ods. 1 tretieho pododseku ZEÚ a článku 52 ods. 7 Charty majú zohľadniť pri jeho výklade. Výklad pojmu napadnuteľný akt teda z hľadiska uvedeného článku 47 nemôže viesť k vylúčeniu tejto podmienky bez toho, aby súdy Únie neprekročili právomoci, ktoré im zverila Zmluva (pozri rozsudky z 25. októbra 2017, Slovensko/Komisia, C-593/15 P a C-594/15 P, EU:C:2017:800, bod 66 a citovanú judikatúru, a z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia, C-575/18 P, EU:C:2020:530, body 52 a 53).

133 Z toho vyplýva, že kvalifikácia služby iMessage ako NIICS ZPS v rozhodnutí o označení nevyvoláva záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy spoločnosti Apple, a preto podstatným spôsobom nemení jej právne postavenie. V dôsledku toho treba tretí žalobný dôvod zamietnuť ako neprípustný.

134 Keďže všetky žalobné dôvody vo veci T-1080/23 boli zamietnuté, treba žalobu podanú v uvedenej veci zamietnuť v celom rozsahu.

O žalobách podaných vo veciach T-1079/23 a T-214/24

135 Žalobou podanou vo veci T-1079/23 Apple navrhuje zrušiť rozhodnutie o začatí prieskumu trhu, uvedené v bode 4 vyššie, v rozsahu, v akom je založené na konštatovaní, že iMessage predstavuje NIICS v zmysle DMA a EECC.

136 Komisia v námietke neprípustnosti vznesenej na základe článku 130 rokovacieho poriadku vo veci T-1079/23 uvádza dve námietky neprípustnosti. Na jednej strane v podstate tvrdí, že rozhodnutie o začatí prieskumu trhu je prípravným aktom, a teda nie je napadnuteľným aktom, a na druhej strane, že keďže uvedené rozhodnutie nevyvoláva záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy spoločnosti Apple, nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť na Všeobecnom súde.

137 Žalobou podanou vo veci T-214/24 Apple navrhuje zrušiť rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu uvedené v bode 7 vyššie v rozsahu, v akom v ňom Komisia dospela k záveru, že iMessage predstavuje NIICS ZPS.

138 V námietke neprípustnosti vznesenej na základe článku 130 rokovacieho poriadku vo veci T-214/24 Komisia v podstate tvrdí, že rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť, keďže toto rozhodnutie, v ktorom dospela k záveru, že Apple nemá byť označená za strážcu prístupu pre svoju NIICS ZPS iMessage, nemení podstatným spôsobom jej právne postavenie.

139 V týchto dvoch veciach Komisia najmä tvrdí, že predmetom žaloby o neplatnosť môžu byť len opatrenia, ktoré majú záväzné právne účinky spôsobilé ovplyvniť záujmy spoločnosti Apple tým, že podstatným spôsobom menia jej právne postavenie.

140 V tejto súvislosti DMA neobsahuje žiadnu povinnosť ani pravidlo uplatniteľné na službu kvalifikovanú ako ZPS, pokiaľ táto služba nebola uvedená vo výroku rozhodnutia o označení ako dôležitá brána prístupu komerčných používateľov ku koncovým používateľom v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) uvedeného aktu.

141 Z toho vyplýva, že žaloby o neplatnosť, ktoré podala Apple proti rozhodnutiu o začatí prieskumu trhu a rozhodnutiu o ukončení prieskumu trhu, musia byť zamietnuté ako neprípustné, keďže uvedené rozhodnutia nespôsobujú významnú zmenu právneho postavenia spoločnosti Apple.

142 Apple tvrdí, že Komisia sa nesprávne domnieva, že kvalifikácia služby ako NIICS v rozhodnutí o začatí prieskumu trhu a v rozhodnutí o ukončení prieskumu trhu nemôže ovplyvniť jej záujmy tým, že by podstatným spôsobom zmenila jej právne postavenie. Týmto konštatovaním totiž Komisia vyvodila konečný právny záver, z ktorého vyplývajú povinnosti podľa DMA, ktoré môžu ovplyvniť jej záujmy tým, že podstatným spôsobom zmenia jej právne postavenie.

143 O toto konštatovanie by sa mohli oprieť najmä tretie strany s cieľom požiadať Komisiu, aby službu iMessage uviedla v rozhodnutí o označení. Okrem toho na účely uplatnenia DMA by Komisia už nemusela v budúcnosti posudzovať, či iMessage skutočne predstavuje NIICS ZPS, pretože táto podmienka by bola splnená.

144 Napokon, ak by Apple nemohla napadnúť uvedené konštatovanie, ktoré sa nachádza v rozhodnutí o označení, v rozhodnutí o začatí prieskumu trhu alebo v rozhodnutí o ukončení prieskumu trhu, viedlo by to k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy a na prístup k súdu, ktoré jej vyplýva z článku 47 Charty a článku 6 EDĽP.

145 V prejednávanej veci, ako tvrdí Apple a bez toho, aby to Komisia spochybnila, rozhodnutie o začatí prieskumu trhu a rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu preberajú posúdenie uvedené v rozhodnutí o označení, podľa ktorého sa má iMessage kvalifikovať ako NIICS. Treba však konštatovať, že prostredníctvom prvého z týchto rozhodnutí Komisia len začala prieskum s cieľom zistiť, či dôkazy predložené spoločnosťou Apple umožňujú spochybniť predpoklady uvedené v článku 3 ods. 2 DMA, pričom v druhom z týchto rozhodnutí dospela k záveru, že Apple sa nemá považovať za strážcu prístupu pre službu iMessage.

146 Sporné konštatovanie uvedené v týchto rozhodnutiach preto nevyvoláva záväzné právne účinky, ktoré by mohli podstatným spôsobom zmeniť právne postavenie spoločnosti Apple v súlade s posúdením vykonaným v bodoch 114 až 133 vyššie.

147 Treba teda dospieť k záveru, že rozhodnutie o začatí prieskumu trhu a rozhodnutie o ukončení prieskumu trhu, rovnako ako rozhodnutie o označení, v rozsahu, v akom kvalifikujú službu iMessage ako NIICS ZPS, nemôžu ovplyvniť záujmy spoločnosti Apple tým, že by podstatným spôsobom menili jej právne postavenie.

148 V dôsledku toho a bez toho, aby bolo potrebné skúmať, či rozhodnutie o začatí prieskumu trhu predstavuje prípravný akt, treba jediné žalobné dôvody uvedené vo veciach T-1079/23 a T-214/24 vyhlásiť za neprípustné, a teda zamietnuť žaloby v uvedených veciach ako neprípustné.

149 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy musia byť žaloby zamietnuté.

O trovách

150 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

151 Keďže Apple nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii a organizácii Coalition for App Fairness, v súlade s ich návrhmi.

152 V súlade s článkom 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú členské štáty a inštitúcie Únie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, svoje vlastné trovy konania.

153 Rovnako podľa článku 138 ods. 3 rokovacieho poriadku Free Software Foundation Europe znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora zasadajúca v päťčlennom zložení)

rozhodol takto:

1. **Veci T-1079/23, T-1080/23 a T-214/24 sa spájajú na účely vyhlásenia rozsudku.**

2. **Žaloby sa zamietajú.**

3. **Apple Inc. a Apple Distribution International Ltd znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii v veciach T-1079/23, T-1080/23 a T-214/24.**

4. **Európsky parlament znáša svoje vlastné trovy konania vo veci T-1080/23.**

5. **Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania vo veci T-1080/23.**

6. **Francúzska republika znáša svoje vlastné trovy konania vo veci T-1080/23.**

7. **Spolková republika Nemecko znáša svoje vlastné trovy konania vo veci T-214/24.**

8. **Apple Inc. je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli organizácii Coalition for App Fairness vo veci T-1080/23.**

9. Free Software Foundation Europe eV znáša svoje vlastné trovy konania vo veci T-1080/23.

van der Woude De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2026.

Podpisy